

Bot-Jaap is bijzonder opgeruimd. Onder 't loopen fluit hij half binnensmonds een lustig matrozenwijsje. Zijn handen, anders diep in de wijde broekzakken gedoken, maken thans van tijd tot tijd een uitstapje om den een of ander, die in een huisje zichtbaar wordt, een goedendag toe te wuiven. Jaap heeft schik.

Bij Molms huis gekomen, wordt hij evenwel weer wat ernstiger. De deur is gesloten. Voorzichtig licht Bot-Jaap de klink der bovendeur op, drukt die open en roept zacht en met gedempte stem: „Volk!”

Nog een keer. Geen antwoord.

Ondertusschen heeft hij gelegenheid genoeg eens een kijkje in de gang te nemen. De blauw witte muur vertoont nog de sporen door het vloedwater achtergelaten, maar de vloer is zoo helder, als ware er niets gebeurd. De roode tegels glanzen als nieuw en het blinkende zand, dat er op gestrooid is, steekt scherp af tegen het heldere rood. De trap, die naar den zolder voert, is van donkerbruin eikenhout, maar zuiver als glas. Bot-Jaap ziet dat alles met verwondering: vrouw Molm was anders toch niet zoo kraak zindelijk en nu... ze is eerder klaar dan de burens en... ze heeft nog een zieken man.

„Volk!” roept Jaap weer, en nu iets luider dan de vorige keeren.

Daar hoort hij gerucht in het woonvertrek, de deur wordt geopend en Piet, zijn oude kennis, steekt het hoofd in de gang... om 't echter onmiddellijk met een verschrikt gezicht terug te trekken, de gangdeur dicht te duwen en te verdwijnen.

„Och Heere,” denkt Piet, „daar heb je Bot-Jaap; die zal nu aan moeder komen vertellen, wat ik gisteren middag uitgevoerd heb op de stadswerf en hoe brutaal ik geweest ben. Nu zal moeder zeker weer kwaad op me worden, als ze alles precies weet en dan heeft moeder nog maar meer narigheid en 't is toch al akelig genoeg met vader. Ik zal dien Bot-Jaap maar laten staan. Misschien gaat hij dan wel weer weg.”

Zóó schuchter, als Piet denkt, is Bot-Jaap echter niet. Nu hij gemerkt heeft, dat er toch wel menschen zijn, steekt hij de hand over de onderdeur, licht ook daarvan de klink op en treedt in de gang. Hij ziet er haast tegen op den schoonen vloer met zijn vuile schoenen te bemorsen en ook aarzelt hij den modder af te vegen aan den zindelijken „baalzak” die als vloermat dienst doet. Nog terwijl hij staat te vegen, wordt de gangdeur geopend en komt vrouw Molm voor den dag. Ze ziet er thans kalm uit, doch de roode oogleden en de kassen onder de oogen bewijzen, dat ze pas droeve uren, vol vermoeienis heeft doorleefd.

„Dag!” zegt ze op de gewone korte wijze van menschen, wier hoofd vervuld is met ernstige zaken, die geen ruimte voor andere denkbeelden overlaten. „Dag! kom er in, Jaap!”

„Asjeblijft! vrouw Molm!” antwoordt deze. „Hoe gaat het? Wat zegt de meester?”

„Och, Jaap! Wat wou hij al veel zeggen. Hij schijnt ook niet te weten wat het is. Alleen *dat* weet hij, dat het zeker wel weken duren zal, eer Molm weer op de been is. Wat een ongeluk, wat een nacht. Die zal me lang heugen, dat verzeke ik je.”